

Arrest

nr. 100 494 van 4 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DECLERCQ loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op X in het Tsjetsjeense dorp X, waar u ook geregistreerd was. Op 2 november 2008 huwde u op traditionele wijze met L.K. (O.V. X). Op 11 december 2009 liet u dit huwelijk ook officieel registreren in Atchoi-Martan. Uw problemen begonnen toen uw broer in de nacht van 10 november 2010 door gemaskerde militairen van thuis uit meegenomen werd in de veronderstelling dat u het was en drie dagen later zwaar mishandeld langs de kant van de weg gedumpt werd. De autoriteiten waren naar u op zoek omdat ze u ervan verdachten banden te hebben met de rebellen. De aanleiding hiervoor was het feit dat een van uw vrienden, en tevens ex-collega, S.T., die een rebel was, zich overgegeven had aan de Tsjetsjeense autoriteiten.

Na jullie dienst bij de presidentiële garde (van 1997 tot 1998 of 1999) had u hem nog enkele malen financieel geholpen en hoogstwaarschijnlijk heeft hij u na zijn overgave, al dan niet onder druk, verklikt. In de nacht van 17 december 2010 vielen gemaskerde militairen opnieuw jullie huis binnen. Uw moeder probeerde hen tegen te houden, maar slaagde daar niet in. Uw belagers sloegen u zo hard in elkaar dat u het bewustzijn verloor en toen u opnieuw bijkwam, waren ze vertrokken. Blijkbaar waren de burens tussengekomen, waardoor de militairen uiteindelijk weggingen zonder u mee te nemen. Ze namen echter wel verschillende van jullie documenten mee, waaronder uw binnenlands Russisch paspoort. Door de slagen was u er erg aan toe en nog diezelfde nacht brachten uw ouders u naar het districtsziekenhuis van Atchoi-Martan. Daar verbleef u 10 dagen alvorens uw moeder u op 27 december 2010 samen met uw vrouw en kind kwam ophalen en naar Ingoesjetië bracht. Omdat u nog niet opnieuw in orde was, verbleven jullie in Nazran nog 2 maanden op het appartement van de passeur vooraleer jullie definitief vertrokken.

U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 25 februari 2011. Vanuit Nazran reisde u samen met uw gezin met een bus naar Brest (in Belarus). Daar stapten jullie over op een andere bus, die jullie naar Keulen bracht. Vanuit Keulen kwamen jullie vervolgens met een auto naar België, dat u bereikte in de nacht van 1 maart 2011.

De volgende dag, op 2 maart 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten nadat een ex-collega en rebel zichzelf bij de autoriteiten had aangegeven en u verraden had.

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo werden er verschillende tegenstrijdigheden, vaagheden en inconsistenties vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit halen.

Vooreerst legde u onaannemelijk vage verklaringen af over de verwondingen die u opliep bij de inval van gemaskerde mannen in uw huis op 17 december 2010. Zo verloor u niet enkel het bewustzijn nadat de invallers u met hun voeten en vuisten begonnen te slaan, maar liep u hierdoor ook verwondingen op. Uw verklaringen aangaande deze verwondingen waren tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal echter opvallend vaag.

U benadrukte wel meermaals dat u vooral gewond raakte aan uw hoofd, maar toen u gevraagd werd welke verwondingen u dan concreet had, beperkte u zich tot vage omschrijvingen.

Pas nadat u 3 keer werd gevraagd welke verwondingen u precies had, antwoordde u uiteindelijk dat u schaafwonden en blauwe plekken had op uw hoofd (CGVS 2, p. 9-10).

Tijdens uw eerste interview op het Commissariaat-generaal kon u deze vraag nochtans onmiddellijk beantwoorden (CGVS 1, p. 14).

Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal zei u voorts dat u behalve de blauwe plekken en schaafwonden op uw hoofd nog andere verwondingen had, maar deze verwondingen niet ernstig waren (CGVS 2, p. 10).

Toen u gevraagd werd welke niet-ernstige verwondingen u dan precies had, repliceerde u plots dat u geen messteken had en ook geen scheuren.

Toen u er vervolgens op gewezen werd dat gevraagd werd welke verwondingen u wel had en niet welke verwondingen u niet had, antwoordde u dat u het al verteld had en u telkens dezelfde vraag werd gesteld, waarna de vraag geherformuleerd werd.

In plaats van een antwoord te geven op de vraag, vroeg u dan weer of bedoeld werd op uw romp. Toen u uiteindelijk gezegd werd dat hiermee inderdaad bedoeld werd verwondingen op uw romp, maar ook op uw ledematen, beperkte u zich tot het vage 'opzwellingen op bepaalde plaatsen' en voegde er nog aan toe dat u vooral last had van hoofdpijn.

Ten langen leste vertelde u dan dat uw lichaam zwellingen vertoonde ter hoogte van uw ribben en uw onderbenen (CGVS 2, p. 10-11).

In ditzelfde verband is het trouwens opvallend dat in het door u voorgelegde medische attest enkel sprake is van een hersenschudding en schaafwonden ter hoogte van uw bovenarmen. Dit attest maakt nergens melding van zwellingen ter hoogte van uw borstkas en onderbenen.

Na confrontatie met deze vaststelling, herhaalde u nogmaals dat u vooral last had van uw hoofd.

Toen u er vervolgens op gewezen werd dat het door u voorgelegde attest evenmin vermeldt dat u schaafwonden en blauwe plekken had op uw hoofd, beperkte u zich tot stilzwijgen. Toen u alsnog om een reactie gevraagd werd, herhaalde u andermaal dat u vooral last had van uw hoofd (CGVS 2, p. 14).

Dit antwoordt biedt echter geen verklaring voor de discrepantie tussen uw verklaringen en het door u ter staving van uw asielrelaas voorgelegde medische attest.

In ditzelfde verband is het trouwens opmerkelijk dat uw vrouw geen melding maakte van verwondingen aan uw hoofd.

Ze stelde dat u zwaar geslagen werd op het hoofd, al wist ze niet waarmee, en u als gevolg daarvan het bewustzijn verloor (CGVS vrouw 1, p. 10 – CGVS vrouw 2, p. 4). Ze zei evenwel dat er aan uw gezicht niets te zien was en voegde eraan toe dat mensen hun gezicht proberen te beschermen als ze op hun hoofd geslagen worden (CGVS vrouw 2, p. 4-5).

Toen uw vrouw met deze ongerijmdheid geconfronteerd werd, zei ze dat erop uw hoofd misschien verwondingen waren, maar ze aan uw gezicht niets gezien had (CGVS vrouw 2, p. 5).

Deze verklaring kan echter weinig overtuigen.

Als u op uw hoofd daadwerkelijk zo hard werd geslagen dat u het bewustzijn verloor en u hieraan een hersenschudding alsook blauwe plekken en 2 schaafwonden overhield, kon hoe dan ook redelijkerwijze van uw vrouw verwacht worden dat zij deze verwondingen zou opmerken of erop zijn minst van op de hoogte zou zijn.

Ook op andere punten werden er tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw.

Zo stelde u dat u op het moment van de inval op 17 december 2010 televisie aan het kijken was in uw slaapkamer (CGVS 2, p. 9). Uw vrouw daarentegen zei dat u televisie keek in de woonkamer en zijzelf in de slaapkamer was (CGVS vrouw 2, p. 3).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde uw vrouw dat u niet in de slaapkamer kon zijn en naast de slaapkamer de woonkamer ligt (CGVS vrouw 2, p. 5), wat de tegenstrijdigheid echter niet opheft.

Verder verklaarde u dat uw vrouw u slechts één keer kwam opzoeken in het ziekenhuis, meer bepaald de dag na uw opname (CGVS 2, p. 11). Uw vrouw bevestigde dat ze slechts een keer bij u op bezoek was geweest in het ziekenhuis, maar zei dat ze langskwam 3 dagen na of op de derde dag na uw opname.

Gewezen op de discrepantie in jullie verklaringen, herhaalde ze dat ze u bezocht op de derde dag, maar voegde eraan toe dat ze het eigenlijk zelf niet meer wist (CGVS vrouw 2, p. 5).

Dit antwoordt biedt geen verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, die bijgevolg overeind blijft.

Tot slot vertelde u dat het de burens waren die verhinderden dat u op 17 december 2010 werd meegenomen. Ze maakten zoveel lawaai dat uw belagers uiteindelijk vertrokken (CGVS 2, p. 9). Kort na hun vertrek brachten uw ouders u over naar het ziekenhuis van Atchoi-Martan omwille van de verwondingen die u had opgelopen.

Op het moment dat u weggebracht werd, waren er nog steeds burens aanwezig. Ze stonden echter wel buiten (CGVS 2, p. 10).

Uw vrouw stelde eveneens dat er nog steeds burens aanwezig waren op het moment dat u naar het ziekenhuis werd overgebracht, maar zij verklaarde dat de burens zich ook binnen in jullie huis bevonden.

Gewezen op deze tegenstrijdigheid, bleef uw vrouw bij haar versie van de feiten (CGVS vrouw 2, p. 5).

Het louter herhalen van een van beide tegenstrijdige versies is echter onvoldoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

In ditzelfde kader moet trouwens nog toegevoegd worden dat de verklaringen van uw vrouw op dit punt ook onderling tegenstrijdig waren.

Toen haar tijdens haar eerste interview bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd de voornamen op te sommen van de burens die die nacht tussenkwamen en verhinderden dat u werd meegenomen, antwoordde uw vrouw dat ze de burens eigenlijk niet gezien had (CGVS vrouw 1, p. 9).

Dit valt niet te rijmen met haar verklaringen tijdens haar tweede interview dat erop het moment dat u naar het ziekenhuis gebracht werd nog burens binnen in jullie huis aanwezig waren (CGVS vrouw 2, p. 5).

Daar alle hierboven aangehaalde elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw vrouw verwacht worden dat jullie hierover gedetailleerde, eenduidige en consistente verklaringen kunnen afleggen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en de door u ter staving van uw asielrelaas voorgelegde convocatie.

Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal gaf u immers tot twee maal toe aan dat u overeenkomstig deze convocatie opgeroepen werd in de hoedanigheid van getuige (CGVS 2, p. 5 en 6). Op de convocatie zelf staat nochtans te lezen dat u zich dient aan te bieden in de hoedanigheid van verdachte.

Gewezen op deze tegenstrijdigheid, argumenteerde u dat u geen jurist bent en u bijgevolg de juridische nuances niet kent (CGVS 2, p. 14).

Deze argumentatie is echter niet afdoende.

Van een asielzoeker mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de stukken die hij ter staving van zijn asielrelaas aanbrengt. Bovendien zei u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal wel dat u opgeroepen werd als verdachte (CGVS 1, p. 15), wat uw verklaringen ook onderling tegenstrijdig maakt.

Met betrekking tot deze convocatie moet er bovendien op gewezen worden dat er ook vormelijke aanwijzingen bestaan om de authenticiteit van dit stuk te betwijfelen.

Zo bevat de convocatie geen uitreikingsinstantie in de linkerbovenhoek en ontbreekt ook elke informatie aangaande de datum waarop ze werd opgemaakt en de aflevering ervan. U verklaarde nochtans dat ze door de wijkagent werd afgeleverd (CGVS 2, p. 12).

Verder ontbreekt ook de zaak in het kader waarvan u zich diende aan te melden.

Daar komt tot slot nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren.

Tot slot bleef u ook erg vaag en legde u inconsistente verklaringen af aangaande de medische verzorging die uw broer zou gekregen hebben nadat hij begin november 2010 gedurende 3 dagen vastgehouden en gemarteld werd.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal dat uw broer na zijn vrijlating omwille van zijn verwondingen wel naar de dokter ging, maar hij daar niet echt behandeld werd. Hij kreeg wel medicijnen voorgeschreven, maar is nog steeds niet in orde. U voegde er nog aan toe dat hij in de periode dat u nog thuis verbleef, niet naar het ziekenhuis ging (CGVS 1, p. 13).

Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal vertelde u eveneens dat uw broer omwille van zijn verwondingen niet in het ziekenhuis werd opgenomen.

Op de vraag of uw broer dan een dokter bezocht, antwoordde u dat uw broer niet opgenomen werd, maar hij thuis behandeld werd.

Op de vraag of hij voor de behandeling thuis dan een dokter opzocht, zei u dat dit niet het geval was en hij niet bij een ziekenhuisdokter geweest is. U vervolgde dat u dacht dat hij geholpen werd door een verpleegster die langs komt in het dorp.

Op de vraag of u dacht dat hij door deze verpleegster verzorgd werd of het zeker wist, antwoordde u enkel dat hij thuis verzorgd werd en je dan een behandeling voorgeschreven krijgt.

Wie deze behandeling dan voorschreef, kon u niet met zekerheid zeggen. U wierp wel op dat het in Tsjetsjenië niet zo serieus is als in België. Je kunt je er namelijk zelf injecties toedienen en wanneer je medicijnen nodig hebt, ga je er naar de apotheker.

Gevraagd wie deze behandeling dan aan uw broer had voorgeschreven, moest u toegeven dat u enkel wist dat uw broer niet naar het ziekenhuis geweest is en hij misschien zelf naar de verpleegster was geweest, die hem dan mogelijk iets had voorgeschreven (CGVS 2, p. 15). Van het feit dat uw broer een dokter bezocht had, maakte u ditmaal geen melding meer.

Daar alle hierboven opgesomde elementen de kern van uw asielrelaas raken, tasten deze tegenstrijdigheden, vaagheden en inconsistenties de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u zelf helemaal niets hebt ondernomen toen u vernam dat uw broer gearresteerd was (CGVS 1, p. 13 - CGVS 2, p. 7).

Gevraagd waarom u geen stappen ondernam om uw broer te vinden, argumenteerde u dat het geen zin had omdat de personen die uw broer meenamen gemaskerd waren en u niet wist waar u naartoe zou moeten gaan om over uw broer te informeren (CGVS 2, p. 7, 14). De burens vertelden u nochtans dat uw broer werd meegenomen door militairen, wat op zijn minst een aanknopingspunt is (CGVS 2, p. 7). Gewezen op het feit dat u bijvoorbeeld naar de politie of een mensenrechtenorganisatie kon stappen, stelde u dat het geen zin had omdat de informatie van dergelijke instanties soms vertrouwelijk is en ze niet altijd iets zeggen (CGVS 2, p. 14).

Het betreft hier echter louter een veronderstelling, die u niet hard kon maken.

Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Nazran met een bus naar Brest (in Belarus) was gereisd, waar u vervolgens overstapte op een tweede bus, die u naar Keulen bracht (CGVS 1, p. 8). Tijdens deze reis was u zelf niet in het bezit van een geldig reisdocument. (CGVS 2, p. 3). Na uw vertrek uit Brest vond er onderweg een controle plaats, al werd u zelf niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS 1, p. 8).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen.

Gelet op het persoonlijke belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw land van herkomst, jegens hetwelke u een vrees koestert, is het evenmin aannemelijk dat u zo weinig informatie kan verschaffen over de documenten die mogelijk tijdens uw uitreis gebruikt zijn.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal dat u niet wist of er voor u überhaupt documenten gebruikt werden tijdens deze reis (CGVS 1, p. 7).

Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal zei u dan weer dat de passeur de reisdocumenten bij zich had (CGVS 2, p. 3), waarmee u impliceerde dat er wel degelijk documenten gebruikt werden tijdens uw uitreis.

Welke documenten dit dan waren, kon u echter niet zeggen. De passeur zou u hierover namelijk niet hebben ingelicht en ook zelf heeft u er niet naar geïnformeerd (CGVS 2, p. 4).

Ook dit is weinig aannemelijk.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat gebruikt wordt om te tonen in geval van controle.

Al deze elementen doen vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde dat u er nooit een gehad had (CGVS 1, p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondergraven.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, huwelijksakte) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten immers louter identiteitsgegevens, die niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Aangaande het door u voorgelegde medische attest, dat hierboven reeds besproken werd, kan nog toegevoegd worden dat het zich niet uitspreekt over de omstandigheden waarin u de vastgestelde verwondingen opliep.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard

van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, L.K. (O.V. 6.776.135), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 december 2012 een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, § 2, 57/6, 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van (zie het verzoekschrift, p. 8) “*de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel*” en een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Aangaande zijn verklaringen omtrent zijn verwondingen, wijst verzoeker erop dat uit het verhoorverslag duidelijk blijkt dat de verwondingen buiten degene aan zijn hoofd, (zie p. 8) “*allesbehalve noemenswaardig werden geacht*”; dat verzoeker aldus vaag bleef over de andere verwondingen, wijt hij aan het feit dat ze niet noemenswaardig waren, wat volgens hem ook blijkt uit zijn eerste verhoor.

Ook het feit dat er van deze verwondingen geen sprake is in het medisch attest, komt volgens verzoeker omdat deze verwondingen niet noemenswaardig waren.

De vaststelling van de commissaris-generaal dat de vrouw van verzoeker geen melding maakte van verwondingen aan het hoofd, is volgens verzoeker (zie p. 9) “*een regelrechte misinterpretatie*”, gezien zijn echtgenote verklaarde dat er verwondingen waren op zijn hoofd, maar niet op het gezicht, “*zodat de verwondingen aan het hoofd*” vooral begrepen moeten worden in de zin van een “*hersenschudding*” en de verdere schaafwonden en blauwe plekken op zijn hoofd, niet duidelijk zichtbaar waren gezien ze bedekt waren door zijn haar.

Betreffende de overige tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote laat verzoeker gelden dat deze louter betrekking hebben “*op het inschatten van de tijd en ruimte net voor en na verzoeker zwaar toegetakeld is geweest aan zijn hoofd*”, waardoor hij “*de tijd en ruimte moeilijk kon kaderen*”. Volgens verzoeker had de commissaris-generaal hiermee rekening moeten houden, temeer gezien het medisch attest volgens hem bewijst dat hij zwaar toegetakeld is geweest aan zijn hoofd.

Verder stelt verzoeker dat het kleine inconsistenties betreffen.

Hij wijst erop dat hij en zijn echtgenote verklaarden dat verzoeker vóór de inval televisie aan het kijken was en dat verzoeker in het ziekenhuis slechts één keer werd bezocht door zijn vrouw, wat niet kan afgedaan worden als inconsistente verklaringen.

Hij betwist het besluit dat de aangehaalde elementen de kern van zijn asielrelaas raken en herhaalt (zie p. 10) “*dat er over details inconsistenties bestaan, die verklaarbaar zijn bij nader inzien*”.

Verzoeker laat aangaande de convocatie gelden dat hij van zichzelf vindt dat hij onschuldig is, waardoor het evident is (zie p. 10) “*dat hij niet goed weet in welke hoedanigheid hij wordt opgeroepen*”; volgens verzoeker doet het er trouwens ook niet echt toe in welke hoedanigheid hij officieel werd opgeroepen, (zie p. 10) “*gezien je nooit weet wat je te wachten staat*”.

Volgens hem is die oproeping wel degelijk een begin van bewijs.

Wat betreft zijn verklaringen omtrent de medische verzorging van zijn broer, wijst hij erop dat hij telkens gesteld heeft (zie p. 11) “*dat zijn broer niet naar het ziekenhuis is gegaan, maar dat er wel een soort van behandeling en medicatie werd voorgeschreven*”. Hij erkent dat hij niet weet of de verpleegster zelf de behandeling voorschreef, of zijn broer is langs geweest bij de verpleegster en of zijn broer zelf een dokter heeft bezocht.

Verzoeker voert aan (zie p. 11) “*dat in Tsjetsjenië ten eerste niet verwacht kan worden dat men naar de politie stapt wanneer men vermoed er van verdacht te worden banden te hebben met de rebellen*” en dat “*ten tweede kan men niet verwachten dat men meteen naar een mensenrechtenorganisatie stap*”,

gezien mensenrechtenactivisten zelf worden onderworpen aan zware restricties vanwege de overheid en gezien er geen netwerk van mensenrechtenorganisaties bestaat waar de mensen zomaar kunnen komen aankloppen; hij verwijst dienaangaande naar een rapport van 2009 van "Amnesty International". d.d. 2009 en de bestreden beslissing.

Gezien zijn broer na drie dagen werd vrijgelaten, is het volgens hem (zie p. 11) "*niet ongeloofwaardig dat zij even de tijd namen om de zaken te overschouwen vooraleer overhaast zaken te ondernemen*".

Aangaande zijn reisweg, legt verzoeker uit dat hij reisde met behulp van een smokkelaar die uiteraard gebruik heeft gemaakt van onwettige praktijken.

Verzoeker geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en over het voordeel van de twijfel, waarbij hij verwijst naar de Proceduregids van UNHCR. Hij stelt dat de weerhouden inconsistenties en tegenstrijdigheden (zie p. 12) "*minimaal te noemen en zelfs te verklaren*" zijn en dat erop de commissaris-generaal ook een zekere onderzoeksverplichting rust.

Verzoeker is van oordeel dat hij aan de op hem rustende bewijslast is voldaan (zie p. 13) "*aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet*"; tot ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen besluiten is volgens hem "*zowel onredelijk als onrechtmatig*", hoogstens kon twijfel worden weerhouden en had de commissaris-generaal hem het voordeel van de twijfel moeten toekennen. Verzoeker benadrukt nog dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door (zie p. 13) "*alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden*". Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen; in ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen moest de Raad van oordeel zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om over de status van vluchteling te kunnen oordelen.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft.

De Raad ziet evenmin in hoe de commissaris-generaal met het nemen van een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geschonden heeft. Immers, voormeld artikel bepaalt dat de commissaris-generaal bevoegd is voor het nemen van dergelijke beslissing.

2.3. Verder wijst de Raad erop dat het middel "*de beginselen van behoorlijk bestuur*" onontvankelijk is, in zoverre verzoeker doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in zijn verzoekschrift, gezien hij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.4. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing van 6 november 2012 vast dat (i) verzoeker onaannemelijk vage verklaringen aflegde over de verwondingen die hij opliep bij de inval op 17 december 2010; (ii) het medisch attest niets vermeldt over zwellingen ter hoogte van zijn borstkas en onderbenen, terwijl verzoeker hiervan wel melding maakte; (iii) verzoekers echtgenote geen melding maakte van verwondingen aan verzoekers hoofd, terwijl verzoeker zelf verklaarde dat hij schaaftwonden en blauwe plekken overhield aan de slagen op zijn hoofd; (iv) verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over waar verzoeker was op het moment van de inval op 17 december 2010, over wanneer zijn echtgenote hem kwam bezoeken in het ziekenhuis en over de burens die aanwezig waren bij de inval; (v) verzoeker tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat hij werd opgeroepen in de hoedanigheid van getuige, terwijl de convocatie stelt dat hij zich als verdachte moest aanbieden, en tijdens zijn eerste gehoor wel verklaarde als verdachte te zijn opgeroepen; (vi) de neergelegde convocatie vormelijke gebreken vertoont; verzoeker vage en incoherente verklaringen aflegde over de medische verzorging die zijn broer zou gekregen hebben nadat hij begin november 2010 gedurende 3 dagen vastgehouden en gemarteld werd.

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat de verwondingen buiten deze aan zijn hoofd, *“allesbehalve noemenswaardig werden geacht”* en dat zijn vrouw geen melding maakte van verwondingen aan zijn hoofd omdat zij sprak over het *“gezicht”*.

Betreffende de overige tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote laat verzoeker gelden dat deze louter betrekking hebben *“op het inschatten van de tijd en ruimte net voor en na verzoeker zwaar toegetakeld is geweest aan zijn hoofd”*.

Aangaande de neergelegde convocatie, stelt verzoeker dat hij van zichzelf vindt dat hij onschuldig is, waardoor het evident is *“dat hij niet goed weet in welke hoedanigheid hij wordt opgeroepen”*.

Wat betreft de verklaringen van verzoeker omtrent de medische verzorging van zijn broer, wijst hij er op dat hij telkens gesteld heeft *“dat zijn broer niet naar het ziekenhuis is gegaan, maar dat er wel een soort van behandeling en medicatie werd voorgeschreven”*.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het vergoelijken van de vastgestelde tegenstrijdigheden, het louter herhalen van één versie van de feiten zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn en het opwerpen van post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand gekomen zijn na kennisname van de bestreden beslissing.

Het komt echter aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan

aannemelijk te maken, quod non in casu, gelet op de talrijke vaagheden en tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw.

De bemerking van verzoeker dat hij en zijn echtgenote allebei verklaarden dat hij bij de inval televisie aan het kijken was en dat hij in het ziekenhuis één keer werd bezocht door zijn vrouw, vermindert de ernst van de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen niet.

De Raad benadrukt dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Waar verzoeker stelt dat hij *“zwaar toegetakeld is geweest aan zijn hoofd”* waardoor hij *“de tijd en ruimte moeilijk kon kaderen”*, wat volgens hem aangetoond wordt door het medisch attest, antwoordt de Raad vooreerst dat uit het medisch attest niet blijkt dat verzoeker aan geheugenproblemen zou lijden, noch dat verzoeker door de inval *“de tijd en ruimte moeilijk kon kaderen”*.

Bovendien kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, en dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen poging onderneemt om de vastgestelde vormelijke gebreken van de neergelegde convocatie te weerleggen, waardoor de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing geldig blijft.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt vastgesteld dat het verzoekschrift geen argumenten bevat die de vaststellingen in de bestreden beslissing verklaren of weerleggen.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde vaagheden en inconsistenties vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing ook vast dat verzoeker zelf niets heeft ondernomen toen hij vernam dat zijn broer gearresteerd was:

“Gevraagd waarom u geen stappen ondernam om uw broer te vinden, argumenteerde u dat het geen zin had omdat de personen die uw broer meenamen gemaskerd waren en u niet wist waar u naartoe zou moeten gaan om over uw broer te informeren (CGVS 2, p. 7, 14). De burens vertelden u nochtans dat uw broer werd meegenomen door militairen, wat op zijn minst een aanknopingspunt is (CGVS 2, p. 7). Gewezen op het feit dat u bijvoorbeeld naar de politie of een mensenrechtenorganisatie kon stappen, stelde u dat het geen zin had omdat de informatie van dergelijke instanties soms vertrouwelijk is en ze niet altijd iets zeggen (CGVS 2, p. 14). Het betreft hier echter louter een veronderstelling, die u niet hard kon maken.”

In zijn verzoekschrift *“dat in Tsjetsjenië ten eerste niet verwacht kan worden dat men naar de politie stapt wanneer men vermoed er van verdacht te worden banden te hebben met de rebellen”* en dat *“ten tweede kan men niet verwachten dat men meteen naar een mensenrechtenorganisatie stapt”*, gezien mensenrechtenactivisten zelf worden onderworpen aan zware beperkingen van de overheid en gezien er geen netwerk van mensenrechtenorganisaties is waar de mensen zomaar kunnen komen aankloppen; hij verwijst dienaangaande naar een rapport van 2009 van “Amnesty International”.

Volgens hem is het nadat zijn broer na drie dagen werd vrijgelaten, tevens *“niet ongeloofwaardig dat zij even de tijd namen om de zaken te overschouwen vooraleer overhaast zaken te ondernemen”*.

De Raad wijst erop dat verzoeker, toen hem tijdens zijn verhoor op 9 oktober 2012 meermaals gevraagd werd waarom hij geen stappen ondernam om zijn broer te vinden, antwoordde dat de militairen gemaskerd waren en dat hij daardoor niet wist naar waar hij moest gaan of aan wie hij iets moest vragen (zie verhoorverslag, p. 7) en dat het geen zin had omdat hun informatie soms vertrouwelijk is (zie verhoorverslag, p. 17).

De uitleg die verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert, stemt aldus niet overeen met zijn eerdere verklaringen; het betreft dan ook een gekunstelde post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om verzoekers nalatige gedrag alsnog te vergoelijken.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht, er rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het

geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekers de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. De vaststelling dat verzoeker niets heeft ondernomen toen hij vernam dat zijn broer gearresteerd was -in samenlezing met de talrijke vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen-, keert zich inderdaad tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De commissaris-generaal hechtte ook geen geloof aan de door verzoeker opgegeven reisweg:

“Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarde u dat u vanuit Nazran met een bus naar Brest (in Belarus) was gereisd, waar u vervolgens overstapte op een tweede bus, die u naar Keulen bracht (CGVS 1, p. 8). Tijdens deze reis was u zelf niet in het bezit van een geldig reisdocument. (CGVS 2, p. 3). Na uw vertrek uit Brest vond er onderweg een controle plaats, al werd u zelf niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS 1, p. 8). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Gelet op het persoonlijke belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw land van herkomst, jegens hetwelke u een vrees koestert, is het evenmin aannemelijk dat u zo weinig informatie kan verschaffen over de documenten die mogelijk tijdens uw uitreis gebruikt zijn. Zo verklaarde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal dat u niet wist of er voor u überhaupt documenten gebruikt werden tijdens deze reis (CGVS 1, p. 7). Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal zei u dan weer dat de passeur de reisdocumenten bij zich had (CGVS 2, p. 3), waarmee u impliceerde dat er wel degelijk documenten gebruikt werden tijdens uw uitreis. Welke documenten dit dan waren, kon u echter niet zeggen. De passeur zou u hierover namelijk niet hebben ingelicht en ook zelf heeft u er niet naar geïnformeerd (CGVS 2, p. 4). Ook dit is weinig aannemelijk. Gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat gebruikt wordt om te tonen in geval van controle.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij reisde met behulp van een smokkelaar en die gebruik heeft gemaakt van onwettige praktijken om hem naar hier te loodsen.

Deze enkele bewering mildert echter geenszins de strengheid van de controles aan de grens. Verzoeker weerlegt daarmee ook niet zoals in de beslissing wordt gesteld, dat het niet aannemelijk is dat hij dermate onwetend en incoherent was omtrent de gebruikte documenten, gelet op het persoonlijke belang dat verzoeker had bij het welslagen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst en gezien het risico op ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers.

De Raad deelt dan ook het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker een internationaal paspoort, waarvan hij verklaarde dat hij er nooit een gehad had, achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het moment en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is, verborgen te houden.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De theoretische uiteenzetting in het verzoekschrift over de bewijslast en het voordeel van de twijfel, onder verwijzing naar de Proceduregids van UNHCR, laten voormelde ongeloofwaardigheden ongemoeid.

De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bevat trouwens geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, is de bewering in het verzoekschrift dat verzoeker *“een coherent en geloofwaardig asielrelaas”* heeft uiteengezet *“dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens”*, onjuist.

Aan het asielrelaas van verzoeker kan geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.8. Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op 17 mei 2011 en op 9 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.10. Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt.

Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

2.11. De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor twee verhoren, dat hij tijdens deze verhoren op 17 mei 2011 en op 9 oktober 2012 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE